

צור ארליך

תשע הסימפוניות

על פי בטהובן

הסימפוניה הראשונה

גִּרְעִין כּוּמַס מְרַחֵק.
טְרַקְלִין צוֹפֵן כְּרִפִּים.
הַשְּׁטֹפּוֹן בְּנֹטֶף.

תְּזַמְרַת נְעֻרְכָּה.
גִּכָּר פְּרִים רְפִים
בוֹלֵעַ אֶת הַנֶּפֶץ.

וּזְמַן אֶסִיר יוֹצֵא לְמֶרְחָב,
נִטְעֵן בְּזִיו, נִבְזָק בְּבָרְקִים
הַמְסַעִירִים בְּרִפִּים בְּנֶשֶׁף.

וְתִשַׁע בְּנוֹת שִׁירָךְ
עַל אַרְבְּעָה פְּרָקִים —
שְׁלוֹשִׁים וְשֵׁשׁ תְּנוּעוֹת הַנֶּפֶשׁ.

הסימפוניה השנייה

הָדָר וְדָהָר. רְעֵדָה.
בְּרַק וּרְדָה בְּיָרֵדָה
וּרְעָמֵי הַם רְמָכֵי רוֹדְפֵי הַדְּרָף.

דְּרִיכוֹת וְדָהָר. רַף רַכֵּב,
רַחוּם חֲתוּף אֶת הַמְרַקֵּב
כִּי בּוֹ רְדוּם הַמְרַד.

דָּהָר רְקוּד.
כֹּר הַרְכּוֹת
כֹּר לְרַקוּד עַל דְּקָרוֹ שֶׁל הַתַּעַר.

דָּהָר לְמָרוֹת
דָּהָר לְשָׂרֵט
דָּרִיס הַסּוּס וְטוּס לְקָרֵב בְּדָהָר.

הסימפונייה השלישית

סוּת אַרְגָּמָן לְגִבּוֹר עַל חֲזֵהוּ.
סוּס מְאָמֵן עַל גִּבּוֹ יִקְרִיבוּ.
סוּרֵי אֵימָתָה בְּקֶרֶב תֵּאֱחָזֶהוּ.
סוּג שׁוֹשְׁנִים הוּא יִצְדֵּק בְּרִיבוּ.

שֶׁק וְשָׁנִי יִכְסּוּ אֶת הָאֶבֶל.
סָף הַדְּמָעָה כָּאֵן וְרֹב גְּאוּנָה.
הוּא שְׂדֵמָה לְעֶפֶר וּלְהֶבֶל
פְּרֵי אֲדָמָה שְׁעֵלָה לְמִנְחָה.

שׁוֹב וְהִתְגַּל אֶל הַצֵּר הַגּוֹאֵה.
עַם זֶה תִּגְאָל נָע כְּצֹאן בְּלֵי רוּעָה.
שָׂא לְשָׁעָה. אֵל תִּשְׁעָה לְמַלְקוֹת.
סַע, נֶאֱדָרֵי בַּפֶּח.

דָּרָה, מְנַצֶּחֶת. הָאֶרֶץ נְמוּחָה.
רָף בְּשָׂרָה הוּא לָךְ נִחְלָה.
שִׁיר כִּי רְמִיתִי, שִׁיר מִי כְמוֹד,
שִׁיר וְלִבְךָ חָלָל.

הסימפוזייה הרביעית

לקרא תגור. על מה? על מהלך הזמן.
על כוח הכבידה. על כוח ההתמדר.
על אפל העתיד בלבן היומן.
על נדחות החי. על מות המת.

להתגבר. על מה? על מעצור נפלא
המפתח לחייל; על התשווקה למחק.
להעמיד לדין את צו הנפילה.
להעניש את ידיעת החק.

לקפץ על השעה. לעשותה היסטורית.
לפרץ אל ההיכל מתוך העזרה
וממחיתה לשפת על מזבחות הקטרת
את צפרניך תחת לבונה זרה.

לצור מן הצרי. לפתח בעת צר.
לטמן בין הצורים את חמד הצורות.
לצרב צמא בבר, ובברכה – בצרת.
לכמס בין הגדולות את חן הנצורות.

הסימפוניה החמישית

גִּזְר הַגּוֹרֵל.

זֶר הַגּוֹרֵל.

וְסֵר הַמִּנּוֹת

זֶר וְקָר.

הַסִּיר מִרְעָל.

אַרְבַּע דְּפִיקוֹת.

אַרְבַּע מִיתוֹת.

מֵר הַמּוֹרֵל.

אַרְבַּע דְּפִיקוֹת.

אַרְבַּע אַמּוֹת.

יֵשׁ דִּין וְאֵין

דִּין.

אִךְ בַּחֲשׂוֹן הַמְּחֻלָּה

מִתְחַתֶּרֶת אֶל הַחֲפָשִׁי;

אִם בַּחֲפָשׁ יֵשׁ מְחִילָה

יֵשׁ תּוֹחֶלֶת גַּם לַחּוֹפְרִים

לַמַּעֲיָן.

צֵא לַקְצָה. זָרֵם מִן הַרוֹם.

פָּרַח מִן הַרְדֵּי. הֵב לַהֲוָה

גּוֹרֵף שֶׁל כֶּסֶף, עָרַג עִירֹם,

צָלַע שֶׁל צֶל, קוֹ מְקוּנָה,

תִּפְס אֶת הַזֶּר

אֲשֶׁר קָרַב

וְהַמִּיתוֹ.

תִּפְס אֶת הַגִּזְר

אֲשֶׁר צָרַב

וְהַמַּעֲיָטוֹ.

ואת החרב והחנק,
הסקילה והשרפה
קח אליך
וצררת בכליך.

הסימפוניה השישית

בעמל הכפרי הפשוט
יש אחד מששים התקדשות.
יום ששי, הגדע, הוא האדן
לאשנב הנפקח אל גן עדן.

וביום השבת שני ככשים
יעברון בהדרת טוסים
כי בעדן מקדם נפעה
לחוכם בשדמות היפעה.

ובשוב השבוע לימי מעשה,
אל גשר הסער בין קדש לקדש,
לערבול עז העז עם הס השעה,
אל הגדל ואל הגדש,
תמזגו שני פרקים
ויהיו לשלושה
ומבין הרפים
תעלה הקשה;
ואתה נע ונד בין רעם לעמר,
צל לוח של חול,
בין מחר לבין חמר.

הסימפוניה השביעית

היא בְּדוֹקָא בֵּן.
היא בְּדוֹקָא לֹא.
בְּחִפּוּשׁ עֲקֹשׁ
בֵּין תְּשׁוּבוֹת קְלוֹת.
היא בְּפָנִים, בְּפָנִים.

הִלָּאָה בְּאִמְצַע
הִלָּאָה בְּנִצְח
הִלָּאָה הַחֲצוּצָה
עַד אֶל הַפָּנִים.

רַעַשׁ טוֹרְף אֶת קוֹלָהּ בְּהִלָּל
רֵהַב שׁוֹרֵף אֶת תְּכוֹלָהּ לְקָלִל
לֵהַב עוֹרֵף אֶשְׁכּוֹלָה לְשָׁלֵל –
היא מְבַצֵּרֶת בְּפָנִים.

גַּם בְּצִאֲתָךְ
גַּם בְּשִׁמְחָה
גַּם בְּאֵדוֹם
גַּם בְּגִרְדוֹם
היא בָּךְ, היא מְכוֹנֶת אֶמֶת בְּפָנִים.

הסימפונייה השמינית

שוב אתה בחוץ, פורח
במרחב עם צפוריך.
וראשית אתה כנשור
קל ורם וטס.

אז אתה יורד לדשא
וברגל מתחדשת,
מהדסת, מדשדשת,
נעשה אנו.

ואחר, מרגיז-מרגיע,
בכנף עם פס רקיע
ובלורית קצת מטפשת:
עורבני נועז.

וממנו – כאנדרטה
מחפשת התגנדרת
והרהבת בחזה של
הטןס.
ואז –

הסימפוניה התשיעית

וְאִז דָּאִיתְּ אֶל הַדְּבּוּל הָרָם.
וְלֹא צִלְצַל מִלְאָךְ וְלֹא צָרָם.
וְהַשְׂרָפִים פִּתְחוּ אֶת שַׁעְרָם
שֶׁל הַרְזִים שְׂאִין לְשַׁעְרָם.

וְלֹא בְרַעַשׁ. אֵין פֶּרְקָן רוֹעֵשׁ.
וְלֹא בְרוּחַ. לֹא. וְלֹא בְּאֵשׁ.
וְלֹא אֲזַנְיָךְ הֵן וְלֹא קוֹלוֹ.
וְלֹא וְלֹא וְלֹא וְלֹא וְלֹא.

גַּם לֹא בְּהִשְׁבָּעַת הַתְּהוֹם הַמְּלֹאכֵית,
בְּקוֹל דְּמָמָה דְּקָה שֶׁל רוּחַ עַל גַּיִם אֵין,
הַרוּחַ הָאֲחֵרֶת שְׂאֵחַר אֲחֵרִית
כְּבִטְרָם בְּרִאשִׁית רוֹחֶפֶת עַל פְּנֵי מַיִם.

לֹא.

הַשְּׁעַר הַחֲרָשׁ נִפְתַּח אֶל רֵז הַגִּלְגָּלִים,
אֶל מִקְהֵלֶת בְּנֵי עֶפְרָיִם וְצִלְמֵן בְּחִדּוֹת הַיֵּשׁ.